

jeg også konstatere, at det ikke var ret mange, der faktisk havde læst forslaget, for alle ordførertaler bar jo egentlig præg af temmelig grelle misforståelser i forhold til den måde, forslaget er formuleret på.

Jeg kan da lige starte med den sidste: Nej, det er ikke vores intention, at den personlige integritet skal gå forud for sikkerheden til søs. Men det er vores formål med at stille forslaget at sikre, at det bliver aftalestof mellem de pågældende parter, hvordan og hvilke betingelser der skal stilles i forbindelse med sådan nogle regler, for det, der er sket, er jo, at man har en sag – det er ganske rigtigt, som ministeren henviser til, sagen, hvor DFDS krævede urintest – hvor arbejdsgiveren ensidigt kan afgøre, præcis med hvilke metoder og hvilken måde man vil gøre det på.

Man tog, dengang man lavede loven om helbredsoplysninger, højde for, at sådan skulle det ikke være. Man satte nogle grænser, man sagde, at der var nogle bestemte betingelser, det skal foregå under. Og det gjorde man meget nøje opmærksom på med hensyn til blodprøver, men man havde ikke spørgsmålet om urinprøver med i det, og det burde have været med.

Det er jo fuldstændig rigtigt, at den lov ikke ellers tager en diskussion af metode; det er ikke en metodespecifik lovopstilling, men den handler om andre betingelser i forbindelse med helbredsoplysninger. Jeg er godt klar over, at det måske er lidt svært at læse rent lovteknisk, fordi loven er meget kringlet formuleret, men det, det går ud på, er, at urinprøver i lighed med blodprøver skal være mulige under betingelser, som er aftalt mellem de ansatte og arbejdsgiveren, og ikke som vi altså var udsat for.

Jeg kan da godt redegøre for sagen. Historien består jo i, at DFDS krævede urintest af en række ansatte, og der var så en, der blev fyret. Men det er jo værd at tilføje, at afleveringen af urinprøver i modsætning til blodprøver ikke er med i loven. Derfor går det altså ud på at få urinprøverne ligestillet med blodprøverne. Det var ikke en tilsigtet idé med loven dengang, at det skulle være sådan.

Selve den retslige behandling af hændelsesforløbet og fyringen afslørede, at der var tale om et hul i lovgivningen, og det blev på det tidspunkt erkendt af ganske mange, både fra politisk og juridisk side. En af dem, der erkendte problemet, var arbejdsministeren, som i medierne gav udtryk for stor harme over DFDS's fremgangsmåde. Men desværre er det jo så ikke blevet fulgt op af handling.

Da jeg sidste år direkte spurgte arbejdsministeren, var svaret, at parterne på området forhandlede om en løsning, og at han gik ud fra, at de kunne lukke hullet gennem en aftale, og det ville også have været en fin løsning. Problemet var bare, at det kunne de ikke; der kom ikke nogen løsning.

Da håbet om en aftaleløsning ikke blev opfyldt, fremsætter vi altså et forslag om, at man tillægger urinprøver med de blodprøver, som man har regler for. Det er det, der er intentionen med lovforslaget, og som SF tilslutter sig – jeg kan ikke helt forstå SF's kritiske bemærkninger om udformningen – men det er mit bestemte indtryk, at der ikke er ret mange af de andre ordførere, der sådan rigtigt har fat i, hvad intentionen med lovforslaget er.

Men det blev i hvert fald klart, at der ikke er vanvittig stor opbakning til det. Nu må vi jo se, om udvalgsbehandlingen og eventuelt en høring af de berørte parter måske kan give noget. Jeg kunne i hvert fald høre en lille åbning fra den socialdemokratiske ordfører i retning af, at hvis der kom høringssvar fra de berørte parter, kunne det være med til at få Socialdemokratiet til at skifte stilling, men det må vi så afvente.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 145:

Forslag til folketingsbeslutning om forlænget dagpengeret til ledige, der ikke har fået den aktivering, de har ret til.

Af Ole Sohn (SF) m.fl.

(Fremsat 13/3 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Det følger af bekendtgørelse om en aktiv arbejdsmarkedsindsats, at arbejdsformidlingen skal påse, at den samlede aktivering for den enkelte ledige udgør mindst 75 pct. af aktivperioden.

Det vil i sagens natur først kunne opgøres ved udgangen af aktivperioden, og det gælder for ledige, der overgik til aktivperioden efter den 1. januar 1999. Der vil derfor tidligst efter den 1. januar 2002 kunne være ledige, der eventuelt ikke har opnået aktivering i det nævnte omfang.

Jeg kan oplyse, at Arbejdsmarkedsstyrelsen har meddelt, at der i regionerne er stor fokus på opfyldelsen af 75-pct.-kravet. Det er et svært krav at opføre, bl.a. fordi de ledige ofte i praksis bevæger sig mellem beskæftigelse og ledighed, ledighed og beskæftigelse.

Jeg har bedt alle regionerne om at give den allerhøjeste prioritet til opfyldelsen af dette krav. Styrelsen har meddelt, at der allerede er taget initiativ til, at regionernes opfyldning bliver styrket ved en videreudvikling af opfølgningssystemet og ved, at der i praksis tages fat i hver enkelt ledig i risikogruppen.

Styrelsen har således anmodet regionerne om at sørge for, at der bliver taget særlige initiativer, der i videst muligt omfang øger mulighederne for, at de ledige kommer i beskæftigelse inden udløbet af deres ydelsesperiode.

På nuværende tidspunkt har vi ikke de oplysninger, der er nødvendige for at foretage en mere præcis vurdering af, i hvor stort omfang der rent faktisk kan være ledige, der mister retten til dagpenge uden at have fået den aktivering, de har ret til.

Jeg finder det derfor mest hensigtsmæssigt, at vi afventer AF's indsats i de kommende måneder og så på et tidspunkt til efteråret tager stilling til, om der vil være behov for at iværksætte særlige initiativer på individuel basis.

Jeg vil også gerne pege på, at al erfaring viser, at de ledige er meget opmærksomme på, at deres samlede periode nærmer sig en mulig afslutning, og derfor ofte finder arbejde selv.

Bliver der behov for særlige initiativer, vil jeg naturligvis i første omgang drøfte disse med forligspartierne bag aktiveringskravet.

Jeg kan derfor ikke støtte det fremsatte forslag til folketingsbeslutning, men jeg kan love forslagsstillerne, at regeringen fuldt ud deler inten-

tionen om, at de ledige skal have den aktivering, de er berettigede til.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er blot lige for at rette en, forhåbentlig, misforståelse.

Jeg er meget opmærksom på, at man ikke kan vurdere, hvorvidt aktiveringen vil komme til at hjælpe den enkelte, men man kan godt på nuværende tidspunkt konstatere – for det viser alle opgørelser, selv de opgørelser, Arbejdsmarkedsstyrelsen laver – at arbejdsløse er kommet så langt hen i deres aktivperiode, uden at der er iværksat en handlingsplan, at de ikke tidsmæssigt kan nå at opfylde bestemmelserne om 75 pct.s aktivering. Det ved man allerede på nuværende tidspunkt, det ved Arbejdsmarkedsstyrelsen, og arbejdsministeren kunne have offentliggjort det her, hvis ministeren havde svaret på de spørgsmål, som var blevet stillet den 16. marts.

Så der er to ting i det: Man kan tage den politiske diskussion om, hvorvidt man kan nå at redde noget af det med en ekstraordinær indsats. Men der er nogle, der rent tidsmæssigt ikke fysisk kan nå at leve op til de 75 pct.s aktivering, og det ved man allerede på nuværende tidspunkt.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Bjarne Laustsen som ordfører.

Bjarne Laustsen (S):

Hr. Ole Sohn skal ikke have utak for, at han har rejst en debat om det, der hedder udfald af dagpengesystemet. Vi er alle meget optaget af, at der ikke er nogen, der falder ud, men at de tværtimod kommer i arbejde i ordinær beskæftigelse.

Selve lovforslaget, som SF har fremsat, kan jeg ikke give tilslutning til, da det forholder sig sådan – som arbejdsministeren også var inde på det – at der rent faktisk ikke er nogen, der kan falde ud før efter den 1. januar 2002 på baggrund af den af SF foreslåede problemstilling.

Det, der er vigtigt for os, er den melding, der allerede er givet, og den giver vi i Socialdemokratiet fuld opbakning til, at alle aktører på det her område – og det er AF, det er a-kasserne, og det er kommunerne – går ind og ser, om ikke de kan løse denne her opgave. Og det burde de gøre under alle omstændigheder, for det er uhensigtsmæssigt, at der er nogle, der falder ud. Man skal simpelt hen lægge sig i selen og gøre

alt, hvad man kan for, at der ikke er nogen, der falder ud.

Man kan så spørge, om vi i Folketinget har sørget for de værktøjer, der kan bevirke, at kommunerne f.eks. kan gøre en forskel i denne her forbindelse og kan være med til at afhjælpe problemet.

Til det må vi jo svare ja. SF har endda også selv været hjælpsom på det her område, i og med at vi har skabt servicejobloven for et års tid siden, og den forbedrede vi ved de sidste finanslovforhandlinger, hvor vi har fået et rigtig godt værktøj til at hjælpe lige nøjagtig den gruppe her. De personer, som er over 48 år, og som er i aktivperioden, kan kommunerne oprette fleksjob til.

Vi ser jo gerne, at man gør det inden for f.eks. ældresektoren, og derfor er vi blevet enige om at honorere hvert eneste servicejob, der bliver oprettet på de her vilkår, med ekstra 50.000 kr., som kan gå til uddannelse. Det er den vej, vi skal rundt for at hjælpe de folk, der er på vej til at falde ud af systemet.

Dernæst vil vi også gerne give tilsagn om, at vi på baggrund af ikke mindst de oplysninger og det udspil, som arbejdsministeren er kommet med for et stykke tid siden, vil tage forhandlinger med Folketingets partier omkring en mere kvalitativ aktivering, der opkvalificerer mere, end vi har set det hidtil, med henblik på ordinær beskæftigelse.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Selv om der selvfølgelig ikke er meget at takke for i Socialdemokratiets ordførertale, så dog trods alt tak for, at man bekymrer sig om problemet.

Er Socialdemokratiet ikke lidt bekymret for, at man lader alle gode kræfter – a-kasserne, arbejdsformidlingen og kommunerne – fokusere på at løse det akutproblem, som er opstået bl.a. i kraft af Amanda-systemet, altså bruger alle kræfterne på at løse sidsteøjeblikksproblemerne med det resultat, at der ikke er overskud og mandskab til at tage fat på den ordinære handlingsplan for de andre arbejdsløse, som har krav på det, så de også kommer bagud og det hele bliver til nogle sidsteøjeblikksinitiativer?

Tror Socialdemokratiet ikke, at det kunne være mere gavnligt, at man giver det rum, der skal til for at kunne leve op til de intentioner, arbejdsministeren har sat i udsigt? Der skal ikke bare kvalitet til – det har der skullet være hele ti-

den – men der skal også kvantitet til, hvis det skal blive til virkelighed. Er vi ikke nødt til at give noget mere rum til de arbejdsløse, så de ikke falder ud, men får lidt mere tid, så arbejdsformidlingen kan sørge for en ordentlig aktivering?

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Det er jo godt, når vi har fælles bekymringer, for så burde der også kunne findes mange fælles løsninger.

Mit synspunkt er, at alle gode kræfter skal forenes i denne sag, for at der ikke er nogen, der falder ud, og netop anvisningen af det værktøj, vi har foreslået, mener jeg ikke strider imod, at arbejdsformidlingen skal løse en lang række andre opgaver i det daglige – det, hr. Ole Sohn kalder de ordinære opgaver.

Men jeg vil godt have lov til at minde om, at for nogle få år siden havde vi faktisk 360.000 ledige, og arbejdsformidlingen skulle også klare andre opgaver dengang. Nu har vi betydelig færre ledige, og det betyder, at der må være flere ressourcer i arbejdsformidlingen til at løse opgaverne for de omkring 150.000 ledige, vi har nu. Der må alt andet lige være mere plads til, at man kigger noget på det forhold, og jeg mener ikke, at Amanda er skyld i alle problemerne. Man kan godt få tingene til at hænge sammen ude i de enkelte regioner med de virkemidler, vi har til rådighed.

Jens Vibjerg (V):

Jeg er enig i, som forslagsstillerne skriver i bemærkningerne, at en række ledige ikke har fået den aktivering, der er lagt op til at de skal have. Men nu er aktivering efter Venstres opfattelse ikke et mål i sig selv. Det handler først og fremmest om at få kvalitet i aktiveringen, altså at bruge de aktiveringsredskaber, der fører den ledige frem til ordinær beskæftigelse.

Det helt store problem er efter Venstres opfattelse – og her har Amanda en væsentlig del af skylden – at de virkelig effektive aktiveringsredskaber såsom privat jobtræning har haft en meget lav prioritet i år 2000. Det er klart, at i første omgang kræver privat jobtræning en større indsats fra AF's side. Det kræver en væsentlig større indsats at bevæge sig ud på virksomhederne, få åbnet dørene og få skabt det tillidsfulde samarbejde, der skal til for at matche de ledige og virksomhederne til et frugtbart samarbejde med efterfølgende ordinær beskæftigelse. Men det er

også klart, at er man arbejdsmæssigt presset på grund af et dårligt fungerende edb-system, springer man over, hvor gærdet er lavest, og vælger de hurtige løsninger, selv om det ofte er kortsigtede løsninger med ringe effekt. Vi kan, som ministeren også har sagt, ikke på nuværende tidspunkt se, om der er ledige, der kommer i klemme af den grund, og det er i det hele taget svært at vurdere, om det at opfylde 75 pct.-kravet i sig selv vil være en garanti for ordinær beskæftigelse.

I Venstre har vi med tilfredshed noteret os, at ministeren ved en tidligere lejlighed klart har givet udtryk for, at ledige, der kommer i farezonen, vil blive fulgt endog meget tæt. Jeg tror, ministeren brugte udtrykket »med håndholdt kamera«. Det er tilfredsstillende, og det er vigtigt. Men hvis de ledige, der ikke kan opfylde 75 pct.-kravet, kommer i beskæftigelse, er der jo ikke noget problem, og jeg er overbevist om, at alle i forligskredsen vil følge udviklingen nøje.

Venstre kan ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg synes, at Venstres ordfører kom med nogle meget, meget interessante udmeldinger, specielt fordi Venstre jo er et forligsparti, som er 110 pct. medansvarlig for hvert et komma i loven og den måde, den bliver administreret på.

Venstre erkender, og det er jeg selvfølgelig meget glad for, at der er store problemer med aktiveringen. Det har SF sagt i årevis, og jeg er glad for, at Venstre støtter den kritik. Men det, der undrer mig, er, at Venstre er mere optaget af at genere regeringen og arbejdsministeren end af at redde arbejdsløse fra at ryge ud.

Venstres konklusion er: Aktiveringen er for dårlig, Amanda er skyld i mange ting, og ministeren administrerer ikke ordentligt. Men på trods af det vil Venstre ikke være med til at redde de arbejdsløse for den dårlige administration af en lov, som Venstre er medansvarlig for, og jeg synes, det er utrolig vigtigt, at det kommer ud til offentligheden, at Venstre kun har ét formål, nemlig at genere regeringen, og ikke har nogen intentioner om at være med til at sikre, at arbejdsløse får, hvad de lovmæssigt har krav på.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Det er rigtigt, at vi har en anden opfattelse end SF af, hvordan de ledige skal behandles. I Venstre er vi af den opfattelse, at de ledige skal ud i

ordinær beskæftigelse ude på almindelige arbejdspladser, og i SF er man efter det, hr. Ole Sohn giver udtryk for, åbenbart interesseret i, at de ledige bare bliver ved at køre i dagpengesystemet. Det er her, vi har den primære forskel mellem SF og Venstre.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

For god ordens skyld skal jeg gøre opmærksom på, at SF ikke har stillet forslag om generelt at forlænge dagpengeperioden. SF har alene stillet forslag om, at man forlænger dagpengeperioden, så den lov, som Venstre er medansvarlig for, kan blive effektueret, og Venstre er på intet tidspunkt kommet med ét eneste forslag, der sikrer, at ingen arbejdsløse falder ud af dagpengesystemet.

SF er fuldstændig enig i intentionerne om, at der skal skabes ordinær beskæftigelse. Det er alle vores forslag gået ud på, og derfor har vi været imod aktiveringen. Vi har været imod, at Venstre har accepteret, at regeringen har skrevet ind i loven, at kvaliteten af aktiveringen skal forbedres. Det har man gjort tre gange, både første, anden og tredje gang, man har lavet arbejdsmarkedsreform, har man sagt: Nu skal der kvalitet ind i aktiveringen. Men intet er sket, og det har vi kritiseret.

Som arbejdsløs må man som minimum have krav på, at den aktiveringsperiode, der er til rådighed, bliver ordentligt udfyldt, og vi ser positivt på ministerens nye intentioner om, at nu skal aktiveringen for alvor være god, så den fører frem til ordinær beskæftigelse. Men man skal have tid til at gøre det, og det kan man ikke, når man er bagefter med arbejdet.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Når man hører hr. Ole Sohn, kan man uvægerlig kun få det indtryk, at det for SF handler om at lade de ledige køre rundt i et aktiveringscirкус. Men for Venstre handler det om, at de ledige kommer ud i almindelig beskæftigelse, og det gør vi altså først og fremmest ved at få de ledige ud i privat jobtræning. Derfor har vi gang på gang sagt, at den del af aktiveringen skal opprioriteres, så vi får kvalitet i aktiveringen frem for bare at aktivere for aktiveringsens skyld.

Der er ingen tvivl om, og det har ministeren jo også givet udtryk for, at de ledige, der kan risikere at komme i problemer, vil man følge meget tæt og sikre, at de får de aktiveringsværktøjer,

der hjælper, bl.a. privat jobtræning. Så der er ingen, der kommer i den situation, at de, om jeg så må sige, falder ud over bagsmækken.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Det er altså for billigt. Når man er fuldstændig ansvarlig, 100 pct. ansvarlig for den lovgivning, der findes, og konstaterer, at der er svagheder i lovgivningen, har man så nogen andre pligter end at få lavet den lovgivning om?

Vi kan høre, at nu er der flertal for at forhindre, stoppe og afskaffe perspektivløs aktivering, aktiveringscirkuset, som nogle kalder det. Det er der et flertal for at afskaffe. Men hvad er det for nogle initiativer, Venstre vil tage? Hvad er det for nogle lovændringer, der skal til? Hvad er det for nogle bekendtgørelsesændringer, hvad er det for nogle cirkulæreændringer, der skal til, for at vi kan opnå det? Kom frem med forslagene, og lad os så se, om der er flertal for dem.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Ole Sohn for en kort bemærkning, og det er tredje gang i denne runde.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg synes, det er lidt underligt, at man af Venstres ordfører skal anklages for at ville lade en arbejdsløs køre rundt i et aktiveringscirkus. Jeg har sådan set i årevis efterlyst alternative forslag til, hvordan man sikrer, at arbejdsløse kommer i ordinær beskæftigelse, og vi er selv fremkommet med forslag, men de er alle sammen blevet skudt ned.

En af de ting, som vi kritiserede, var den nuværende arbejdsmarkedsreforms tro på, at man kunne skabe 10.500 private jobtræningspladser. Det er det, Venstre efterlyser, nu skal der gøres noget ved det, og derfor vil jeg gerne spørge hr. Jens Vibjerg: Hvad har Venstre gjort for at sikre, at det private erhvervsliv lever op til den intention, som er forudsætningen for, at den eksisterende arbejdsmarkedsreform kan virke? Hvad har Venstre gjort? Bare ét eksempel på, hvad Venstre har gjort for at sikre ordinær beskæftigelse for de arbejdsløse. Ét eksempel, det er det eneste, jeg efterlyser.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg kan såmænd nævne mange eksempler, men det skal jeg ikke bruge tid på. Hr. Ole Sohn kan bare slå op i de aftaler, vi har lavet, og som også er implementeret her i Folketinget. Her er jo værktøjer til at løse opgaverne.

I Venstre er vi ikke et øjeblik i tvivl om, at de 10.500 private jobtræningspladser sagtens kan etableres; men det kræver, at AF-medarbejderne kommer ud på virksomhederne, som jeg også sagde i min ordførertale. Det handler om, at de kommer ud på virksomhederne og får åbnet dørene, får skabt kontakten og får matchet de ledige med de muligheder, der er i de enkelte virksomheder.

Men her er det, Amanda har været et stort problem, fordi det har optaget så mange ressourcer på AF-kontorerne, at medarbejderne ikke har haft kræfter til at komme ud og få lukket de døre op, som skal sikre, at de ledige kommer ud i de pladser, der skal give dem almindelig beskæftigelse. Men vi har en tro på, og det har vi jo for så vidt også ministerens ord for, at der virkelig vil blive sat ind på det felt, og så er der jo ikke noget problem. Vi ved i hvert fald først, når vi kommer til årsskiftet, om der reelt er et problem, men lever ministeren op til det, han ved tidligere lejligheder har lovet, og bruger de værktøjer, der ligger, så er der ingen problemer.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jamen det er jo en lille smule interessant. Det vil jeg sige, at den eneste grund til, at vi har et aktiveringscirkus, er, at arbejdsformidlingen ikke i tilstrækkelig grad kontakter private firmaer. Sådan forstår jeg Venstres diagnose af problemerne, og det kommer mildest talt bag på mig.

Men så vil jeg gerne spørge: Nu er vi altså i den situation, at vi har konstateret, at der er folk, der falder ud af dagpengesystemet, og er hr. Jens Vibjerg villig til at tvinge virksomhederne til at tage folk i privat jobtræning? Er hr. Jens Vibjerg villig til f.eks. at ændre positivlisten, så en bredere uddannelsesvifte bliver mulig for folk i aktivperioden? Er det to konkrete tiltag, som hr. Jens Vibjerg vil være med til, når vi her og nu er i den situation, at vi kan se, at et eller andet stort antal personer faktisk kommer til at falde ud af dagpengesystemet?

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg er uenig med fru Jette Gottlieb i, at vi på nuværende tidspunkt kan se, at der er en lang række ledige, der vil falde ud af dagpengesystemet. Det er jo ikke tilfældet, og hvis det, jeg gav udtryk for tidligere, altså at de kommer ud i privat jobtræning og efterfølgende får ordinær beskæftigelse, er der ikke noget problem.

Med hensyn til de forslag, Venstre har bragt på banen, kan fru Jette Gottlieb bl.a. læse i Venstres finanslovoplæg fra efteråret. Her har vi klart lagt frem, hvilke forslag vi mener der skal til for at få systemet til at virke optimalt, og de tanker, vi har givet udtryk for dér, vil vi selvfølgelig arbejde videre for. Nu er der jo noget, der tyder på, at vi kommer til at drøfte en eventuel ny arbejdsmarkedsreform hen over sommeren eller efteråret, og Venstre vil selvfølgelig markere sine synspunkter klart og tydeligt i de forhandlinger.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Knud Erik Kirkegaard som ordfører.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Denne arbejdsmarkedsreform, som en bred kreds af partier gennemførte i efteråret 1998, er en god lovgivning med nogle hensigtsmæssige regler og nogle intentioner, som der er masser af ambitioner i, og vi har ikke i Det Konservative Folkeparti fortrudt, at vi gik med i et forlig for at få en bedre arbejdsmarkedspolitik.

Nu vil det så vise sig, når vi kommer til den 1. januar 2002, om der er nogle af dem, som er omfattet af de nye regler, der falder ud af dagpengesystemet. Det vil der givetvis være, for hver gang man har en sådan fast tidsgrænse, vil man opleve, at der er et antal, der falder ud. Sådan har det altid været. Men det er et forholdsvis begrænset antal, viser erfaringen, og ofte vil vi kunne se, at der kan være andre problemer end ledigheden, der er årsag til, at man falder ud af dagpengesystemet.

Først den 1. januar 2002 kan vi altså konstatere, om der er et større antal, end man kunne forvente, der falder ud af dagpengesystemet, og hvis det skulle ske, er vi naturligvis i en beklagelig situation, for så har vi ikke opnået det, vi gerne ville med den reform, vi fik gennemført. Men jeg er temmelig overbevist om, at hvis der er et større antal, der falder ud af dagpengesystemet,

er det næppe på grund af aktiveringssystemet, og hvis det alligevel skulle være tilfældet, er jeg også overbevist om, at det ikke er på grund af manglende kvantitet, men snarere på grund af manglende kvalitet.

Vi har et klart løfte fra arbejdsministeren om, at der bliver gjort, hvad gøres kan for at hjælpe de pågældende i gang med et ordinært arbejde inden den 1. januar. Vi er overbevist om, at han vil gøre, hvad han kan for at leve op til dette løfte, vi vil inspirere med gode ideer, som vi har gjort undervejs, og det vil vi fortsætte med at gøre, så vi får systemet til at fungere bedre, end det gør i øjeblikket.

Jeg synes, vi skal fatte mod. Der er mange gode kræfter, der arbejder på, at dette her skal lykkes, og vi er overbevist om, at vi også kommer til at se, at det bliver tilfældet.

På den baggrund kan vi altså ikke støtte det foreliggende beslutningsforslag fra SF.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Hr. Knud Erik Kirkegaard refererede til forskellige typer, der kan risikere at glide ud af dagpengesystemet, nemlig personer, som har andre problemer end ledighed. Sådan er det selvfølgelig, hver gang man ændrer en reform, og det er jeg selvfølgelig også optaget af, men det er ikke det, forslaget her drejer sig om. Forslaget drejer sig alene om arbejdsløse, som ikke får den aktivering, de har krav på.

Der blev sagt, at der ikke bare skal være kvantitet i den arbejdsmarkedsreform, som Det Konservative Folkeparti er medansvarlige for, siges der, men at der også skal være kvalitet i aktiveringen med det formål, at den skal føre frem til ordinær beskæftigelse. Men i virkelighedens verden er det sådan – og det ved vi jo alle sammen, arbejdsmarkedets parter erkender det, Arbejdsmarkedsrådet erkender det, og Arbejdsmarkedsstyrelsen er ved at lave tal, som beviser det – at man rent fysisk ikke kan nå at få 75 pct.s aktivering. Selvfølgelig skulle man gerne komme i ordinær beskæftigelse forinden, hvis kvaliteten er god nok, men hvis det ikke er tilfældet, har man et problem, og derfor vil jeg gerne spørge Det Konservative Folkeparti: Er man slet ikke interesseret i, at den lovgivning, man har lavet, lever op til intentionerne, og hvilke konkrete gode ideer kan Det Konservative Folkeparti bidrage med?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jamen det er jo det væsentlige, og Det Konservative Folkeparti *har* bidraget med gode ideer til at få aktiveringssystemet gjort bedre. Vi er overbevist om, at vi kan få et langt bedre aktiveringssystem, desto stærkere andre aktører end AF går ind i arbejdet med at formidle job og aktivere de ledige, og så vil vi nå et stykke ad vejen med den aftale, vi lavede her lige før jul. Vi havde meget gerne set, at man gik endnu længere, men det bliver så nok i den næste forhandlingsrunde vi kommer et stykke længere.

Et hovedproblem ved det nuværende aktiveringssystem er, at der er ved at være en tendens til, at man opbevarer folk i aktivering, selv om formålet med aktivering jo er, at de skal komme i beskæftigelse. Derfor må vi målrette aktiveringssystemet, så det satser direkte på beskæftigelse, i stedet for at man blot er aktiveret i x antal måneder. Jeg tror, det vil være det hovedvåben, der skal tages i anvendelse for at få systemet gjort helt optimalt.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

For at antage en konstruktiv vinkel vil jeg sige, at jeg er meget enig med Det Konservative Folkeparti i, at det er den private jobtræning, der er den mest effektive.

Med hensyn til om andre aktører kan gøre det bedre, viser alle erfaringer, at dér, hvor a-kasserne går aktivt ind, har man gode resultater, og jeg håber også, at det bliver ved med at være sådan. Men det er ikke det, der er det afgørende. Det afgørende er jo, at sådan er virkeligheden ikke. A-kasserne er ikke tilstrækkelig aktivt inddraget for at kunne hjælpe til. De private arbejdsgivere, som har givet tilsagn om 10.500 private jobtræningspladser med det formål at skabe ordinær beskæftigelse, eksisterer ikke, og det er derfor, jeg ikke kan forstå, hvorfor Det Konservative Folkeparti vælger, tilsyneladende med åben pande, at sige, at det bare er ærgerligt, at de arbejdsløse må betale for, at systemet ikke fungerer, og at vores lovgivning ikke er god nok, men ikke vil tage ansvaret for, at de arbejdsløse må lide.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Nu er der jo mange forskellige forlig herinde, og forligskredsen omkring den tredje fase af ar-

bejdsmarkedsreformen er bred og stor, og den har sagt nogle ting om dette her.

Men her i den debat, vi har i dag, kunne man jo passende spørge Det Konservative Folkeparti om den anden forligskreds, som regeringen er en del af, og som har lavet servicejobloven, for jeg synes, at så har man et svar til dem, som er på vej til at falde ud, med hensyn til at undgå at falde ud af systemet. Her er der nogle, der har gjort noget og ment noget med det, og ærgrer det ikke De Konservative lidt i dag, at man ikke kan give dem, der er på vej ud af systemet, det svar, at man ikke har tilsluttet sig servicejobloven?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg var lige ved at være fristet, og nu kan jeg altså ikke modstå fristelsen til at sige til hr. Bjarne Laustsen, at jeg har da sådan set haft stort udbytte af den lovgivning om servicejobbene, nemlig i kraft af det væddemål, jeg har vundet over for arbejdsministeren.

Nej, det er ikke den metode, man skal tage i anvendelse. Der er sket en lang række fejl, som jeg kunne underholde med i ganske mange minutter, men det tillader tiden og formanden jo ikke. Men det er ikke den metode, man skal bruge for at få tingene gjort bedre.

Jeg vil sige til hr. Ole Sohn, at jeg ser meget gerne, at andre aktører end AF kommer langt kraftigere på banen. A-kasserne skal også være der, men ikke kun a-kasserne. Hvis vi ser på de mest avancerede kommuner, der arbejder med aktivering, kan man se, hvordan sådanne metoder virkelig kan bringe konstruktive resultater. Det skal vi i gang med, og vi vil presse på for at nå så langt som overhovedet muligt ad den vej i de forhandlinger, vi skal have med arbejdsministeren. Det er de metoder, vi skal tage i anvendelse.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Ole Sohn for en kort bemærkning, og det er den tredje i denne runde.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

De bemærkninger, hr. Knud Erik Kirkegaard kom med, er jo ikke nye. De blev gentaget med samme entusiasme og iver både første, anden og tredje gang, vi diskuterede arbejdsmarkedsreformen, men virkeligheden er jo, at man ikke er kommet ud af stedet.

Man har ikke skaffet 10.500 private jobtræningspladser, og man har ikke fået a-kasserne aktivt inddraget. Jeg er godt klar over, at der i forligskredsen sikkert er forskellige vurderinger af, hvem de andre aktører skal være, men jeg tvivler på, at man kan gøre det til et stort profitforetagende for private virksomheder at være aktører på området.

Mit sidste og enkle spørgsmål er: Hvis nu Det Konservative Folkepartis engagement og entusiasme hen over sommeren ved implementeringen af det sidste forlig, vi lavede, ikke løser problemet, vil Det Konservative Folkeparti så sikre, at man til efteråret forlænger dagpengeperioden for dem, systemet ikke har løst problemet for? Det står sådan set i loven, at de har krav på det, og hvordan vil Det Konservative Folkeparti leve op til det?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Vi går naturligvis ud fra, at den nuværende arbejdsminister lever op til de løfter, han har givet om, at alt, hvad gøres kan for at få det her til at fungere, vil blive gjort. Men hvis arbejdsministeren ikke har, om jeg så må sige, politisk format til at løse opgaven, må jeg gøre hr. Ole Sohn opmærksom på, at det jo er hr. Ole Sohn, der er regeringens parlamentariske grundlag. Det er ikke Det Konservative Folkeparti.

Klaus Kjær (DF):

Lovgivningen om aktivering indebærer dels en ret, dels en pligt til aktivering af et vist omfang.

I de tilfælde, hvor retten til aktivering ikke opfyldes på grund af langvarige og vedvarende problemer, f.eks. med Amanda-systemet, har det for mange arbejdsløse medført, at de kan miste dagpengeretten uden at have fået den aktivering, de ifølge lovgivningen klart har en ret til. Det medfører ofte, at en arbejdsløs må overgå til kontanthjælp, fordi de offentlige systemer ikke virker og den arbejdsløse uforskyldt fratages muligheden for en målrettet og vel at mærke kvalitetssikret aktivering med henblik på at kunne bringes tilbage i ordinær beskæftigelse.

Den naturlige løsning på det aktuelle problem vil som foreslået af SF være, at dagpengeretten forlænges med en periode, som måske ikke kan sikre, men forbedre de lediges mulighed for at nå den grad af aktivering, de har krav på, og som burde kunne bringe dem tilbage til arbejdsmarkedet. Dansk Folkeparti er som udgangspunkt positiv over for beslutningsforslaget.

Anders Samuelsen (RV):

Et forslag som dette her er jo egentlig en kærdommen lejlighed til at konstatere, at den sidende arbejdsminister i bund og grund er en kæmpemæssig succes. Han har formået at få reformeret vores arbejdsmarkedssystem, vi har lavet en reform for få år siden, og på trods af, at vi kortede dagpengeperioden ned fra 5 til 4 år, oplever vi, at det er et meget, meget begrænset antal mennesker, som ryger over grænsen og mister dagpengeretten.

Hver gang vi har forkortet dagpengeperioden, har SF og venstrefløjnen råbt om, at nu er vi med til at kreere den sociale massegrav, og hver gang viser det sig, at det passer ikke. Derfor synes jeg som udgangspunkt, at vi skal konstatere, at den arbejdsmarkedslovgivning, vi har lavet, er en succes i den forstand, at den er med til at bevirke, at folk kommer i arbejde. Spørgsmålet er så, om de kommer hurtigt nok i arbejde, og om de kommer i et ordentligt arbejde ved hjælp af de redskaber, vi bruger.

Jeg har hørt fra arbejdsministerens side, at han har lagt op til en grundlæggende diskussion af, om vi har strikket systemet godt nok sammen på nuværende tidspunkt, altså om den aktivering, der foregår, er ordentlig; om der er kvalitet nok i den, og om den sikrer de resultater, den skal, så vi kan komme i en situation, hvor folk kommer endnu hurtigere ud af AF-systemet, end de gør i dag.

I dag kan vi konstatere, at folk kommer ud af AF-systemet for langt, langt hovedpartens vedkommende. Jeg tror, det er 600.000-700.000, der går gennem AF-systemet om året, og det er kun nogle ganske få, som har risiko for at ryge over grænsen ved dagpengeperiodens udløb, uden at de har fået et arbejde. Sådan er situationen, og jeg synes egentlig, det er dét, Folketingets parti-er skulle bruge deres kræfter på. Jeg er også overbevist om, at de ordførere, der er til stede i dag, bruger megen tid på at rejse rundt i landet og blive inspireret af god og effektiv aktivering, så lad os bruge kræfterne på det.

I bund og grund løser dette beslutningsforslag ikke noget som helst problem. Det er et slag i luften, og det skal der selvfølgelig også være plads til, men det er i bund og grund mærkværdigt at opleve, at det er fremsat af det samme parti, som hver eneste gang, der bliver talt aktivering, mener, det nærmest er at straffe de ledige. Nu skal vi opleve, at når de ledige ikke får den aktivering, de har behov for og krav på – og

det er selvfølgelig beklageligt, at de ikke gør det – er det nærmest en skandale.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu betragter jeg jo hr. Anders Samuelson som en af mine nære kollegaer. Derfor var jeg sådan set lidt skuffet, da han gik ud på fri hånd i sin ordførertale.

SF har aldrig nogen sinde kritiseret en aktivering. SF har kritiseret meningsløs aktivering, og vi har hver gang sagt: Det kan ikke nytte noget, at man bare tror, at man kan lave hyldevarekurser og så kalde det aktivering og sige, at det er godt nok, sådan som hr. Anders Samuelson har accepteret det som en del af forliget. Det har vi kritiseret.

Når vi så kommer med et forslag, som bestemt ikke er en løsning – det har vi aldrig nogen sinde sagt, det er; vi har sagt, det er en nødløsning – så er det for at undgå, at AF skal bruge alle sine kræfter på at lave brandslukning og dermed vil få endnu mindre tid til at løse de ordinære opgaver og hele tiden vil komme bagefter. Vi siger: Giv dem dog den fornødne ro og fornødne tid, sådan at de kan give de arbejdsløse den kvalitative, gode aktivering, som gør, at de kommer i arbejde.

Det opnår vi, hvis vi gennemfører SF's forslag. Hvis ikke, vil vi opleve, at nogle vil falde ud, og det er det, vi advarer imod.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelson (RV):

Jeg takker for, at hr. Ole Sohn bekræftede mig i det, som jeg var oppe at sige på talerstolen før.

Beslutningsforslaget, som vi har til behandling, gør jo netop det, som hr. Ole Sohn peger på. Det lægger vægten på, at perioden skal forlænges, indtil aktiveringskravet eller rettigheden er opfyldt.

Så står der nogle ord om kvalitet, om at det ikke er et mål i sig selv, at aktiveringen osv. osv., og at man gerne vil have, at det er så kvalitativt som overhovedet muligt, men så længe man ikke kan få en fuld og færdig definition på dét, og det har vi jo ikke indtil nu set, at vi præcis har kunnet få – vi kan se, at der er nogle former for aktivering, som er bedre end andre – så går det her beslutningsforslag jo i bund og grund bare ud på at sikre, at folk får forlænget deres periode med aktivering af den ene eller den anden art.

Der er det så, jeg siger: Hvorfor dog ikke vende fokus og udelukkende bruge vores kræfter

på at sørge for, at den aktivering, som faktisk foregår inden for den 4-års-periode, får et niveau og et kvalitetsløft, som vi efterlyser?

Indtil nu har SF primært peget på, at vi skulle have a-kasserne på banen. Vi fra Det Radikale Venstres side er meget åbne over for at bruge en hvilken som helst aktør, fordi det også på det her område i bund og grund ikke drejer sig om, hvem det er, man samarbejder med, men hvad det er, der bliver samarbejdet om; at kvaliteten er i orden.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Fru Jette Gottlieb i ordførerrækken.

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten er enig i forslagsstillernes intentioner med forslaget, nemlig at modvirke, at arbejdsløse, som står til rådighed for arbejdsmarkedet, falder ud af dagpengesystemet. Forslaget falder jo også i god forlængelse af den aktuelle debat om problemerne med aktiveringen, hvor vi fra venstrefløjens har nikket anerkendende til arbejdsministerens udmeldinger om mindre tvang og flere rettigheder til de arbejdsløse.

På den anden side har de borgerlige jo brugt hele vinteren til at gennemhegle ministeren på grund af de åbenlyse problemer i arbejdsformidlingens aktiveringsindsats. Det skal mest være sagt for at understrege, at de borgerlige partier egentlig burde støtte forslaget, hvis de tager deres egen kritik alvorligt. De arbejdsløse skal jo ikke være dem, der betaler for konsekvenserne af arbejdsformidlingens problemer.

Når det er sagt, vil jeg ikke undlade at påpege, at Enhedslisten bliver mere og mere stensikker på, at tvangsaktiveringen både er en hånd mod de arbejdsløse og et samfundsøkonomisk fejlskud. I betragtning af, hvor mange milliarder kroner der bruges i systemet, er det slående, at resultaterne i form af en tilbagevenden til arbejdsmarkedet er få og små. Undersøgelsen fra CASA sidste år viste jo, at lige så mange hænger fast i arbejdsløsheden i 1990'erne under aktiveringspolitikken som i 1980'erne før aktiveringspolitikken. Det er tankevækkende, og ikke mindst er det skandaløst over for de mennesker, der bliver ramt.

Et særligt problem er selvfølgelig, at vi i en periode med fremgang i beskæftigelsen og på nogle områder med mangel på arbejdskraft stadig er vidne til, at arbejdsløse, som pligtskyldigt står til rådighed for arbejdsmarkedet, som hver dag går på ikke-arbejde som aktiverede, kan gå

hen og miste dagpengere retten. I den forbindelse er talgymnastikken om, hvor mange hundreder eller hvor mange tusinder det drejer sig om, mindre interessant. Hver eneste person, der bliver ramt af dét, er én for meget.

Enhedslisten har i forbindelse med bl.a. finanslovforhandlingerne og diverse forslag her i Folketinget stillet et par forslag til, hvordan man kunne sikre, at ingen kunne blive frataget dagpengere retten uden at have fået tilbud om et passende ordinært arbejde på ordinære overenskomstmæssige vilkår. Det er den perspektivrige løsning og en langt fornuftigere brug af penge end et af de endnu mange udsigtsløse aktiveringskurser.

Vi kan selvfølgelig ikke stemme imod et forslag om at forlænge dagpengere retten for folk, der er ved at falde ud af dagpengesystemet, alene fordi de ikke får tilbud om ordinært arbejde, og fordi arbejdsmarkedet ikke står til rådighed for dem, men det skal ikke forlede nogen til at tro, at vi er begyndt at opfatte tvangsaktivering eller for den sags skyld tvangskompetenceløftning som et middel til at skaffe folk i arbejde.

Men med de præciseringer kan vi godt støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne spørge fru Jette Gottlieb, hvad det er for nogle mange milliarder, der bruges til aktivering. Vi hører det jo gang på gang. Men fordi en sag bliver omtalt her fra Folketingets talerstol, behøver den jo ikke at blive mere rigtig af det.

Jeg vil gerne oplyse om, at det forholder sig således, at vi sidste år brugte 11 mia. kr. til aktivering. Heraf var de 7½ mia. kr. til forsørgelse, og det må vi kunne blive enige om, at folk skal have under alle omstændigheder.

Så er der 3½ mia. kr. tilbage. Vi kunne spore de folk direkte og se, at efterfølgende faldt indkomstoverførslerne til de personer med 2½ mia. kr. Reelt set har vi 1 mia. kr. tilbage. Jeg synes, det er synd og skam at lægge det her for had ved at omtale det som mange milliarder, når det rent faktisk forholder sig anderledes.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Nu er det jo en kærkommen lejlighed for hr. Bjarne Laustsen til at fyre sit talvrøvl af, men jeg vil lige gøre opmærksom på, at jeg ikke på noget tidspunkt har sagt, at det er den økonomiske

side af sagen, der er problemet. Problemet er, at det er virkningsløst, og at det er en hån mod de arbejdsløse.

Derfor siger jeg, at hvis man kunne bruge de penge mere konstruktivt, så var det det, man skulle gøre. Jeg har ikke lagt op til, at man ikke gerne må bruge mange penge på et konstruktivt forløb. Det synes jeg er o.k. Det er ikke problemet. Men et af de steder, hvor jeg f.eks. ville sætte ind, var jo, ved at man gav mulighed for, at folk kunne kompetenceløfte sig ind på arbejdsmarkedet f.eks. gennem selvvalgt uddannelse på et langt tidligere tidspunkt i forløbet.

Det vil koste gryn, det ved jeg da godt. Der skal bruges penge til det. Det er der ingen tvivl om. Men det er ikke pengene, der er problemet i den her sag. Problemet er, at det er virkningsløst, og at det skader mere, end det gavner i nogle tilfælde.

(Kort bemærkning).

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Min tålmodighed er brugt op. Jeg er simpelt hen nødt til at spørge fru Jette Gottlieb, om det ikke er rigtigt, at vi siden 1993-1994 har fået nedbragt strukturledigheden i Danmark fra over de 10 pct. til nu omkring de 5 pct. Strukturledigheden er udtryk for, hvornår arbejdsmarkedet bliver så overophedet, at markedet brænder sammen, som vi så det i slutningen af 1980'erne. Er det ikke rigtigt, at aktivering og opkvalificering netop har flyttet tærskelen for, hvornår arbejdsmarkedet brænder sammen?

Hvis fru Jette Gottlieb kan bekræfte det, så kan jeg supplere med, at for hver gang, vi bringer strukturledigheden ned med 1 pct., så spares der 1 pct. af det danske bruttonationalprodukt på de offentlige finanser. Så der er både økonomi og fremgang som effekt af den aktive arbejdsmarkedspolitik, der har været ført siden 1994.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jamen så er der jo kun tilbage at klappe i hænderne. Når vi ikke gør det, så er det, fordi det også har nogle bagsider, og vi har en lang række bagsider af den politik.

Jeg er enig i, at kompetenceløft og f.eks. de muligheder, folk har fået for at uddanne sig, har været medvirkende til at bringe mange i arbejde. Jeg er enig i, at højkonjunktoren har medvirket til en stigende beskæftigelse, ingen tvivl om det. Men jeg kan også se et system, hvor vi f.eks.

har et offentligt kulturområde, som ikke kunne eksistere, hvis de mennesker, der i dag er aktive-ret, havde arbejdet ordinært, for så ville der ikke være bevillinger til at drive det.

Det vil sige, vi har skaffet et offentligt arbejdsmarked, hvor en meget stor forudsætning er, at folk arbejder uden rettigheder og på ikke-overenskomstmæssige vilkår. Det synes jeg ikke er passende. Og det er en af mine angrebsvinkler på aktiveringssystemet. Hvorfor ikke give de mennesker ordinært arbejde?

Vi har også påvist i flere forskellige eksempler, hvordan man kunne lave ordinære stillinger i stedet for uden meget væsentlig brug af ekstra penge, fordi det ville indebære, at de mennesker kom i rigtigt arbejde på normale overenskomstmæssige vilkår. Hvorfor ikke gøre det i stedet for?

(Kort bemærkning).

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Kan jeg få fru Jette Gottlieb til at uddybe bagsiden af medaljen, når vi ser på, at over 200.000 personer yderligere er i beskæftigelse i år 2001 set i forhold til, hvad arbejdsløshedstallet og beskæftigelsen viste, dengang denne regering tog over i januar 1993?

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Næh, det, at der er kommet flere i beskæftigelse, har ikke nogen negative konsekvenser. Det er ikke det, jeg konstaterer. Jeg konstaterer, at aktiveringen som virkemiddel har nogle bagsider, og det er dem, jeg påpeger. Og jeg synes, det er vigtigt at gøre opmærksom på dem, fordi ordinært arbejde på overenskomstmæssige vilkår trods alt er perspektivet, og det tror jeg også, det er for arbejdsministeren.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Nu er vi inde ved kernen af Enhedslistens politik, der handler om, at der ikke skal ske noget. At der ikke skal være nogen ting, selv om man siger: Jamen der skal være selvvalgt uddannelse og alt det der.

Det, det dybest set handler om i forhold til det, fru Jette Gottlieb siger nu, er, at de ledige skal blive i køen, indtil der er nogen, der kan ansætte dem i et ordinært job. Og det vil være synd og skam for de ledige, for det ville være at holde dem udenfor.

Tværtimod. Man kan mene om det system her, hvad man vil, men det, at de kommer med ind og får et løft, og at mange af dem kommer igennem via privat jobtræning, som vi har talt om, eller andre former for værktøjer, som vi kender, som virker, betyder, at de jo så dermed også får en plads på arbejdsmarkedet.

Det andet synes jeg bare er at parkere dem i en lang kø, hvor man så kan vente på, at nogen ansætter dem. Her giver vi via et system mulighed for, at de kommer ind og er med på det ordinære arbejdsmarked.

(Kort bemærkning).

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Jeg må i forhold til de svar, jeg har modtaget fra fru Jette Gottlieb konstatere, at der er sket en kolossal beskæftigelsesmæssig fremgang siden 1993-1994.

Jeg må også konstatere med det, der er svaret på, og det, der ikke er svaret på, at det er en rigtig tese, at netop den rigtige arbejdsmarkedspolitik og aktiveringen har bidraget til, at arbejdsmarkedet i Danmark trods højkonjunktur, trods stigende beskæftigelse, ikke er brændt sammen, som vi så det i slutningen af 1980'erne.

Sandheden er jo den, at hvis ikke der havde været ført en aktiv arbejdsmarkedspolitik med en seriøs rådighedsvurdering og en aktiv aktivering med opkvalificering, jobtræning m.v., så havde dette ikke kunnet lade sig gøre.

Det synes jeg ikke er nogen skam at acceptere. Jeg vil godt sige, at det slet ingen skam er at kunne henvise til, at der er udrettet ganske mange fornuftige ting de sidste 8 år og samtidig at kunne konstatere, at opgaven nu måske er en anden, og derfor har jeg lagt op til en helt åben debat om, hvordan vi skal tage fat på de næste lange seje træk for at få ledigheden endnu længere ned.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jo, men de ting, der bliver fortiet, er, at der stadig er folk, der hænger fast i systemet, og at aktivering i mange tilfælde betyder, at folk låses fast i en ikke almindelig beskæftigelse. Og det er der mange eksempler på. Ca. 50 pct. af dem, der har været i jobtræning, kommer ikke videre. Det er jo dog trods alt noget, man må konstatere er en fejl i systemet, og det er vel også det, arbejdsministeren konstaterer, når han kommer med nogle betragtninger om, at man skal gå ind i en kompetenceløftbetragtning i stedet for, og at man

skal gøre mere for at gøre det lidt mere fleksibelt og sådan nogle ting. Altså nogen konstatering af, at der er en masse problemer i det her. Det går jo ikke så glat, som der bliver sagt. Der er stadig folk, der ryger ud af systemet. Og det er vel ikke ønsket.

Derfor er en af de ting, som vi f.eks. har snakket om, det der med, at jo mere man strammer listen over uddannelse ind, som folk kan opkvalificere sig i, jo smallere den vifte bliver, desto mindre bliver det redskab selvfølgelig brugt. Og det er jo også præcis det, der er sket.

Tidligere, altså i begyndelsen af perioden siden arbejdsmarkedsreformen, havde man langt mere uddannelseseffekt med uddannelsesorlov og alle de der ting som en langt vigtigere faktor, end man har i dag. Positivlisten har begrænset ganske betragteligt, hvor mange forskellige former for kompetenceudvikling folk kan beskæftige sig i, og det er et af problemerne.

Det, som hr. Bjarne Laustsen sagde, var fuldstændig præcis det modsatte af det, jeg havde sagt. Så der var intet belæg i det, jeg sagde, for de betragtninger, som hr. Bjarne Laustsen kom med.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Det er fru Jette Gottliebs bemærkning om, at 50 pct. af de mennesker, der er i jobtræning, kommer til at sidde fast i systemet, der får mig herop. De kommer ikke videre, var postulatet denne gang.

Hvis det skulle være rigtigt, ville der jo være mange, mange, mange flere, der faldt ud af dagpengesystemet, end der rent faktisk er. Sandheden er vel, at hovedparten af dem kommer i ordinært arbejde, ellers ville de som sagt falde ud af systemet.

Jeg synes, at den melodi, der skal synges i dag, som også Enhedslisten kunne synges med på, er, at vi sammen har lavet servicejobloven, vi har endda også forbedret den. Det svar, vi kan give til de folk – uanset hvor mange det nu er – er, at det ikke er en umulig opgave med alle de jobåbninger, der er. Og der er økonomi i det her også for de berørte parter, dvs. at først og fremmest kommunerne kan gå ind og løse det. Her har man fået et håndfast værktøj til at løse det problem, som vi står med: dem, der er ved at falde ud af dagpengesystemet.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Ordningen med servicejob er en sang, jeg meget gerne vil synges, og det gør jeg også, også ude i kommunerne. Men realiteten er jo, at kommunerne er usædvanlig sløve til at få oprettet de servicejob.

Servicejob har en dobbeltfunktion. De kan på den ene side skaffe folk ordinær beskæftigelse til overenskomstmæssig løn, vel at mærke hvis de folk er over 48. Det skal vi lige huske. Det er en særlig gruppe, vi taler om, men o.k., det er en vigtig og stor gruppe.

Men kommunerne opretter ikke jobbene, staten opretter ikke jobbene, amterne opretter ikke jobbene, de humanitære organisationer opretter ikke jobbene, ikke endnu i hvert fald. Jeg håber da bestemt, de kommer til at gøre det. Det var jo derfor, vi foreslog det i sin tid. Og det var også derfor, vi foreslog til spidsen af knivsæggen den sidste nattetime under finanslovforhandlingerne, at nu skulle de her job altså gøres overenskomstdækkede, og det skulle være muligt at genoptjene sin dagpengeregel på dem, så det blev ordinært arbejde. Og det lykkedes, det var fint, det er vi glade for.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Ole M. Nielsen i ordførerrækken.

Ole M. Nielsen (KRF):

Det er da en interessant debat, den her. Jeg synes, det er en meget værdifuld debat. Og begge sider har jo lidt ret.

Jeg synes da bestemt, Enhedslistens ordfører har ret i, at der udføres alt for meget ordinært arbejde af aktiverede. Det er jo en kendsgerning, at på grund af kassetænkning foregår det på den måde.

Det er bare ærgerligt, og løsningen på det problem er jo, at vi får ledigheden og antallet af aktiverede så langt ned, at man bliver nødt til at finde ud af ude i de offentlige systemer, hvilke job man ønsker udført, og hvilke man så reelt kan rationalisere væk, hvad der jo ikke er anledning til, når man kan få aktiverede til at passe dem. Ja, det er selvfølgelig der, man skal hen.

Så er jeg da på mange måder enig med arbejdsministeren og den socialdemokratiske ordfører i, at det er en ganske udmærket indsats, der er blevet lavet siden 1993. Kristeligt Folkeparti var jo også med i den fra starten, da vi lavede arbejdsmarkedsreform I og skattereformen, som bestemt også var et væsentligt bidrag.

Derimod tror jeg nok, at de to, ministeren og ordføreren, overdriver betydningen af aktiveringen en smule. Det er nok mit indtryk.

Men tilbage til forslaget. Hr. Ole Sohn ved jo udmærket godt, at når man er med i et forlig, kan man ikke stemme for det her, men derfor kan hr. Ole Sohn da udmærket have fornøjelse af at drille os lidt. Det er ham vel undt, det synes jeg bestemt.

Men sådan er det jo bare. Og vi er med i det forlig her, arbejdsmarkedsreform II. Det har vi ikke fortrudt. Der er mange gode ting og gode intentioner i det, men der er også noget, der ikke er lykkedes. Og det har jo flere årsager.

Den første er velsagtens, at forudsætningerne, som statsministeren og regeringen jo har hovedansvaret for at vurdere, nok var lidt for optimistisk vurderet. Det tror jeg nok de var. Endelig har ambitionsniveauet nok også været lidt for højt med hensyn til, hvad man kunne aktivere på en fornuftig måde, og derfor er der jo opstået megen meningsløs aktivering.

Forudsætningerne for vurderingen og administrationen har regeringen selvfølgelig hovedansvaret for. Det er den, der sidder med det. Og de oppositionspartier, der er med i forliget, har jo sådan undertrykt vores kritik så meget, som vi nu syntes vi sådan kunne magte. Det er jo ikke sådan lykkedes til fuldkommenhed, men jeg synes alligevel, at vi har været ret gode. Også så gode, at jeg næsten følte, det var illoyalt, da ministeren nu her for 2-3 uger siden kom ud med, at nu havde han også indset, at der var huller i aktiveringssystemet, at der var meningsløs aktivering, og at tiden er inde til at gøre op med nogle ting.

Jeg anerkender i høj grad, at ministeren gør det, og det sidste, jeg siger her, skal vel mere forstås som en vittighed. Jeg synes bestemt, det er fornuftigt, og derfor kan vi selvfølgelig heller ikke stemme for det forslag, der ligger her. Jeg kan slet ikke tilslutte mig det, der jo ligger i beslutningsforslaget, at hvis folk ryger ud over 4-års-grænsen, så er det nærmest alene, fordi de ikke får aktivering nok. Sådan er det jo nok ikke.

Men foreløbig går der altså indtil nytår, inden de gør det, og så må vi se, hvor stort problemet er til den tid. I mellemtiden glæder jeg mig meget til det arbejde, som arbejdsministeren har varslet vi skal i gang med, med ligesom at begynde på en frisk og vurdere, hvordan vi kan gøre tingene på en endnu bedre måde, for at få antallet af både ledige og aktiverede endnu længere ned.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Det er sjældent, at jeg møder nogle folk ude i landet i forsamlingshusene eller andre steder, der er i den gruppe her i aktivperioden, som synes, at de i spørgsmålet om aktivering får for meget aktivering eller for lidt aktivering. De fleste synes, det er mere end rigeligt, og derfor er det jo en spændende diskussion her i dag, hvor der er nogle, der synes, de skulle have noget mere.

Men jeg kan ikke have siddende på mig, at hr. Ole M. Nielsen synes, at vi overdriver en smule med hensyn til aktiveringens betydning. For hvis vi ikke havde de regler og de muligheder, som vi sammen har strikket sammen, og som virker som værktøj i den aktive arbejdsmarkeds politik, så tror jeg heller ikke på, at det kunne lykkes.

Det, der selvfølgelig er problemet, er, at vores land er delt op i forskellige regioner. Nogle steder er ledigheden meget lav; der er det meget lettere at få nogle gode udslningsprocenter. Som det er oppe hos os i Nordjylland, ja, der er beskæftigelsen jo dårligere. Der er højere ledighed, og det betyder, at man ikke kan få den samme effekt der.

Men jeg synes bare, at man er nødt til at anerkende, at vi bliver nødt til at give et kvalitetsløft til dem, der måske ikke har en uddannelsesmæssig baggrund, og der kan aktiveringen og den måde, vi vil løse det på i fremtiden, være et element i den rigtige retning.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jamen kvalitetsaktivering, altså opgraderende aktivering, aktivering, som gør folk bedre egnede til at tage et job, kan vi selvfølgelig ikke få for meget af. Men vi har desværre også haft demoraliserende aktivering – det skal vi ikke udbyde i dag, for der er efterhånden lidt forståelse for, at sådan er det – og det skal vi selvfølgelig se at komme ud over. Det redder ikke folk at sætte mere af det i gang. Folk ryger alligevel ud over 4-års-grænsen. Det var sådan set det, jeg ville sige med mit indlæg.

Jeg glæder mig til, at vi kommer i gang med det arbejde, hvor vi måske ligesom kan starte på en frisk og få en ny måde at se på tingene på og så få ledigheden endnu længere ned.

Omkring den skæve fordeling af jobmuligheder: Det er jeg helt enig i, og derfor undrer jeg mig også ofte lidt over den her 110 pct.s tro i re-

geringen på, at når bare man er aktiveret, så får man også job. Altså, aktivering skaber måske nogle job, men ikke job i ubegrænsede mængder, det må man altså sige, i de svage dele af landet.

Så er der altså tilbage at sats på den faglige mobilitet. Der tror jeg da sådan set at vores regler er tilstrækkelig stramme, men at der måske ikke bliver administreret fuldt ud. Man møder jo også en gang imellem folk, der siger, at det ikke kan betale sig for dem at tage arbejde. Og det er altså en formulering, jeg ikke kan snuppe.

Jeg mener derimod ikke, at vi skal sætte dagpenge eller bistandshjælp ned, og jeg mener heller ikke, at lønninger har godt af at komme op. Folk skal bare ikke have lejlighed til at benytte sig af den tredje mulighed og sige nej. De skal være forpligtet til at tage et job.

Ole Sohn (SF):

Jeg er fristet til at starte med at sige, at det må være dejligt at være minister i en regering, som i den grad kun gennemfører positive ting. Den ene halvdel af salen er dem, der er bag arbejdsmarkedsreformen. De siger: Jamen, det er arbejdsmarkedsreformen, der har afskaffet 300.000 arbejdsløse. Og den anden del af salen, den del, jeg tilhører, siger: Arh, vi er nu ikke helt sikre på, at det er arbejdsmarkedsreformen. Næ, det er regeringens økonomiske politik, som bl.a. har venstrefløjen som økonomiske bagmænd, der har været succesrig og har været med til at skabe det økonomiske opsving, og som har gjort, at virksomhederne har tiltrukket, haft behov for arbejdskraft. Derfor kan regeringen, uanset hvad de gør, sige: Det, vi gør, er rigtigt.

Men jeg vil nu sige det på den måde, at debatten i dag jo for så har vidt været konstruktiv på den måde, at vi nu er kommet i en situation, hvor man kan sige, at det økonomiske opsving er fladet ud. Det betyder, at arbejdsmarkedspolitikken nu for alvor skal stå på egne ben og vise, hvad den er værd. Og det er en af begrundelserne for, tror jeg, at ministeren glædeligvis er kommet med et udspil til, at vi nu må vende kortene en gang til for at finde ud af, hvordan vi så formulerer arbejdsmarkedspolitikken i fremtiden. Det initiativ tager vi hatten af for, og vi bidrager gerne med konstruktive forslag, når den tid kommer.

Når vi har rejst forslaget her, så er det ikke ud fra et forsøg på at drille, som hr. Ole M. Nielsen næsten fik det til at fremstå som, men fordi vi mener, at det er helt naturligt. Når man laver en

lov, som man oven i købet siger virker, så er det mindste, man kan gøre, da at respektere loven.

Det er der til gengæld ingen af forligspartierne som ønsker. Samtlige forligspartier, der har haft ordet i dag, har tilkendegivet: Vi ønsker ikke at leve op til loven. Det synes jeg selvfølgelig er lidt skuffende.

Man laver en lov, hvor der er et retskrav. Så kan man diskutere kvaliteten – den har vi kritiseret meget, der skal ingen problemer være i at gøre kvaliteten bedre – men vi er jo i den situation, at arbejdsmarkedets parter, de organisationer, som stod bag reformen uden for huset her, erkender det samme, som SF har erkendt. Det er jo derfor, at LO, som er medansvarlig for reformen, siger: Det, vi har lavet, er ikke godt nok, men det skal ikke være de arbejdsløse, der kommer i klemme på det. Derfor er LO enig med SF om, at man skal forlænge tiden i aktivperioden, sådan at man kan opfylde betingelserne med de 75 pct.s aktivering.

Og hvad er problemet? Problemet er jo – og det fremgår i øvrigt også af det aktstykke, som arbejdsministeren har oversendt til Finansudvalget i dag, hvori det står – at en foreløbig status over de to første måneder i år 2001 viser, at produktionsniveauet på AF stadig væk er dårligere i dag, end det var før Amandas igangsættelse. Det vil sige, at man er 14 pct. bagefter med handlingsplanerne, og man er 12 pct. bagefter med virksomhedsforsøgene. Og når man nu beslutter sig for ikke at ville forlænge dagpengeperioden, så skal vi jo koncentrere alle kræfterne om at lave en brandslukningsøvelse for dem, som er ved at falde ud af systemet.

Hvad vil der så ske med de procenttal, som man oversender til Finansudvalget efterfølgende? Så vil man fortsat være bagefter med handlingsplanerne, og man vil fortsat være bagefter med at besøge de virksomheder, som skal være aftagere, som skal tage fat i de langtidsløse. Det er derfor, vi har fremsat forslaget.

Men jeg vil godt lige sige, at jeg selvfølgelig er skuffet over, at man ligesom skubber de arbejdsløse hen til kanten og siger: Vi vil ikke redde jer, og hvis vi gør det, bliver det i hvert fald først i tolvte time. Den usikkerhed synes jeg ikke vi kan være bekendt.

Jeg vil gerne sige et par bemærkninger til hr. Knud Erik Kirkegaard, som jo sådan set var inde på noget utrolig interessant. Han kritiserede ministeren sønder og sammen – det havde han gjort længe – og så sluttede han af med at sige til

SF: Ja, det er jo jer, der er regeringens parlamentariske grundlag, ikke os.

Jeg er ret overbevist om, at hvis SF, som også har kritiseret arbejdsmarkedsreformen, stillede en mistillidsdagsorden til ministeren, så ville De Konservative støtte den. Og ved man, hvad det er? Det er gennemført hykleri. De er medansvarlige for loven, og så går de bare efter manden og ikke efter bolden. Det synes jeg simpelt hen er under lavmålet.

Derfor vil vi selvfølgelig heller ikke stille en sådan mistillidsdagsorden, selv om vi er uenige i arbejdsmarkedsreformen, men vi vil bidrage med konstruktive indspark, sådan at vi kan være med til at forbedre systemet.

Derfor skal jeg blot afslutningsvis sige, at vi selvfølgelig tager alle ordførerne og ikke mindst ministeren på ordet, når vi siger, at vi nok skal få løst problemet inden efteråret. Og jeg skal love for, at der falder brænde ned, hvis ikke det er tilfældet. Det tilsagn det giver jeg uden forbehold.

Men jeg vil gerne sige, at det, der er behov for nu, er jo netop, at vi i erkendelse af, at den nuværende situation ikke kan løse fremtidens aktiveringsbehov, tager bolden op og får diskuteret med udgangspunkt i den udmærkede kronik, som ministeren skrev: Hvad skal der til i fremtiden?

Det, der skal til, er for mig at se to kerneting. Det er, at vi skal have en dialog med og have forpligtet det private erhvervsliv, som skal være aftagere, som skal være med til at give de arbejdsløse det kompetenceløft, som er nødvendigt, for at de arbejdsløse kan bevare en plads på det private arbejdsmarked. At man f.eks. i stedet for at lave aktivering og efterfølgende håbe på, at der er nogle private arbejdsgivere, der kan bruge de kvaliteter, så tager den arbejdsløse i hånden og går ud på virksomheden og siger: Her har I manden. Det er ikke sikkert, at han har kvalifikationer. Hvad skal der til, for at I kan bruge denne mand? Der skal de og de kurser til. Så får han dem i ansættelsesforholdet. Det er altså en direkte jobform for aktivering.

Det andet er, at vi jo har en stor gruppe af medborgere, som har behov for det, som ministeren kaldte et kompetenceløft, hvad jeg i øvrigt er enig i, hvis der kommer et reelt indhold. Der er nogle, som har behov for læsekurser. Vi har jo f.eks. 20 pct. funktionelle analfabeter i samfundet. De skal have den mulighed for at få det kompetenceløft.

Vi har også nogle, som har behov for at få en ordinær kompetencegivende uddannelse for at

kunne komme ind på arbejdsmarkedet. Her kan servicejobbene være et særdeles velegnet instrument, som man kan give personer, der er over 48 år.

Der er i øvrigt et konkret eksempel, som ministeren skal tage stilling til. Odense Kommune har sagt: Vi vil gerne tage folk ind fra gaden, der opfylder betingelserne for at være en del af servicejobordningen. Vi vil oven i købet give dem kompetenceløft undervejs. Vi vil faktisk give dem så meget kompetenceløft, at de fra dag ét kan indgå i en uddannelse, så de kan blive uddannet til social- og sundhedshjælper og være garanteret fast arbejde efterfølgende. Det er et flot initiativ, Odense Kommune har taget.

Det er så flot et initiativ, at jeg er ret sikker på, at arbejdsministeren vil underkende den lokale arbejdsformidlingskontorer, som har underkendt det, og som har sagt, at det er i strid med intentionerne, for det ligger ikke i servicejobloven, at man må give kompetence. Jeg skal da lige love for, at den arbejdsformidling helt grundlæggende har misforstået det.

Når arbejdsministeren har givet den tilladelse og sagt til arbejdsformidlingskontoret i Odense, at de er på galt spor, så vil jeg anbefale Københavns Kommune og deres sundhedsafdeling at bruge det eksempel, der altså er lagt an i Odense, så man kan få ansat det nødvendige antal social- og sundhedshjælper i Københavns Kommune, sådan at de ældre kan få den omsorg, de har krav på. Så der er masser af muligheder for at forbedre den offentlige service.

Til allersidst vil jeg sige til hr. Ole M. Nielsen og i øvrigt også lidt til fru Jette Gottlieb, som var inde på det samme: Det her med at ville løse en lang række opgaver i dag ved hjælp af aktiverede gør vi jo. Kommunerne ville få et kæmpeproblem, hvis det forsvandt.

Der mener jeg også, vi har et ret logisk svar, for de har jo selvfølgelig tilrettelagt deres økonomi i tiltro til, at de havde den pose jobtræningspersoner, de kunne tage af. Det er jo ikke meningen, for det fører jo ikke til nogen varig, ordinær beskæftigelse.

Så er det bedre at sige til kommunerne: Hvor stor en andel af jeres budgetter har I finansieret ved hjælp af gratis arbejdskraft via jobtræningspuljerne? Så regner vi ud, og så siger vi: I skal ikke længere have den form for indirekte støtte under bordet. I skal have den over bordet. Vi forhøjer jeres bloktilskud. Til gengæld skal I også ansætte folkene i ordinære stillinger.

På den måde får man løftet job. Vi snakker om 50.000-60.000 jobtræningspladser, som bliver lovlige og dermed ordinære arbejdspladser, hvor lønmodtagerne også har de rettigheder, som følger med. Og samtidig skal der være en ordentlig indsats på det private arbejdsmarked, som gør, at jobtræning bliver målrettet jobfunktioner, som man konkret har brug for.

På den måde tror jeg, man kan komme utroligt langt. Så jeg vil sige, at det kan blive baggrunden for, at vi hen over sommeren får løst det og lagt kimen til nye, konkrete løsninger for fremtidens arbejdsmarkedspolitik.

Så er det muligt, at antallet, der falder ud af dagpengesystemet, vil være mindre. De få, der står i fare for det, har jeg jo fået garanti for at ministeren vil sørge for at redde, om ikke nu, hvor det havde været det mest rimelige at gøre det, så dog i 11. time, når lokummet brænder.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg har faktisk rost hr. Ole Sohn for det her beslutningsforslag og den debat, vi har i dag. Men jeg kan selvfølgelig ikke rose ordføreren for, at han siger, at det store regeringsparti ikke lever op til den lov, vi selv har lavet, og det forlig, vi har lavet.

Det mener jeg bestemt vi gør, og vi har de bedste intentioner om det. AF kender den opgave, der ligger foran dem derude, og der er givet besked, og det gør de andre aktører også på området. Jeg tror, de vil gøre alt, hvad de kan, og ikke bare bruge Amanda som en dårlig undskyldning for ikke at løse den her opgave.

Der er så mange jobåbninger i vores samfund ude i kommunerne, og der er masser af opgaver, der skal løses. Hvis alle er parate til at gå ind i denne her konstruktive dialog, vil det også kunne lade sig gøre.

En af de gode ting ved sådan en debat som den her er jo, hvis de kommuner, vi gerne vil have til at gøre noget mere ved servicejobbene, læser et udskrift af Folketingets forhandlinger her, for så vil de jo kunne se, at det ikke har skortet på anbefalinger: Prøv at komme i gang med det her. For det er jo en målrettet indsats, vi ønsker at gøre.

Hvis vi lytter til, hvad der foregår i forsamlingshusene, er det jo et spørgsmål om at gøre noget mere inden for ældresektoren. Derfor har vi valgt at gøre det og målrette det her og ikke bare give det over bloktilskuddet.

Så vil jeg også sige, at med hensyn til de ting, der er sagt her om efterårets forhandlinger, er det i hvert fald væsentligt at slå noget fast, for hr. Ole M. Nielsen var lidt inde på spørgsmålet om rådighed og regler og sådan noget.

Jeg synes ikke, vi skal lægge op til en debat, hvor vi ønsker at stramme noget på rådigheden, ej heller på ydelserne og ej heller på dagpengeperioden. Det er den kvalitative debat, vi skal have frem i efteråret. Det andre ting ligger udmærket, som de ligger.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne sige, at det også er min klare fornemmelse, at vi taler os tættere på hinanden og ikke længere fra hinanden, så der er bestemt sket noget konstruktivt i debatten.

Jeg tror også, at vi kan finde gode løsninger. Men man er bare nødt til at forholde sig til den virkelighed, at AF-kontorerne i dag er bagud med deres arbejde, og nu pålægger vi dem en kæmpe brandslukningsøvelse, og de nye arbejdsløse, der går fra dagpenge til aktivperioden, kommer der jo flere af. De kommer også bagefter. Så man kommer hele tiden bagefter. Det er jo derfor, vi mente, at det mest regulære simpelt hen var at give den luft, der skal til.

Det kom vi ikke igennem med, men vi fik taget hul på den konstruktive debat om fremtiden, så der kan være en løsning, men der er altså en stor pukkel af arbejdsløse i aktivperioden, som kommer til at hænge lidt, og det er vi selvfølgelig ked af. Men vi håber med alle de brandslukningsøvelser, som også aktørerne og a-kasserne foretager – selvfølgelig gør de en stor indsats, for de vil jo ikke have, at deres medlemmer skal falde ud – at vi godt kunne have givet dem det bidrag, som Folketinget kunne hjælpe til med.

Det må blive en anden gang.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Grete Schødts):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Den fg. formand (Grete Schødts):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen,
torsdag den 5. april 2001, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til
den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 17.07